

A 72 éves Sztálin

Kirov, a nagy forradalmár, mintegy két évtizeddel ezelőtt a következőképpen jellemezte Sztálin elvtársat:

„Az utóbbi évek alatt, azóta, hogy Lenin nélkül dolgozunk, nem ismerünk munkánkban egyetlenegy olyan fordulatot, politikánkban egyetlenegy olyan, valamennyire is nagyszabású kezdeményezést, jelszót, irányt, melynek szervezője ne Sztálin elvtárs volna, hanem valaki más. Minden főbb munkánk — ezt tudnia kell a Pártnak — Sztálin elvtárs útmutatásai szerint, az ő kezdeményezésére és vezetése alatt folyik. A nemzetközi politika kérdései az ő útmutatásai szerint döntenek el, és nemcsak ezek a nagy kérdések, de még a harmadrendűeknek, sőt tizedrendűeknek látszó kérdések is mind érdeklik őt...“

Kirov szavai betű szerint igazak ma is.

Sztálin vezetése alatt bontakozott ki világméretekben az emberi történelem eddig leghatalmasabb mozgalma: a világbéke-mozgalom, hogy megfékezze a világháborúra szomjazó imperialistákat, és mentse az emberiséget a harmadik világháború borzalmaiktól. Akogy a Szovjetunió mentette meg az emberiséget a fasiszta szolgaságtól, úgy most is Sztálin országa a tengelye és motorja a haladás és béke táborának.

A zseniális sztálini irányítás eredménye, hogy a Szovjetunió vezette békétábor egyre nagyobb sikereket ér el, egyre erősebb, és rémületbe ejti a háborús uszítókat.

A népek egyre jobban megértik a nagy Sztálin szavait:

„A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét, és végig kitartanak mellette. A háború elkerülhetetlenné válhat, ha a háborús uszítóknak sikerül hazugságaikkal behálózniok a néptömegeket, megtéveszteni és új világháborúba sodorni őket.

Ezért a széleskörű békekampánynak — amely eszköz a háborús uszítók bünyös mesterkedéseinek teleplezésére — ma elsőrendű jelentősége van.

Ami a Szovjetuniót illeti, a Szovjetunió továbbra is tántoríthatatlannal folytatja a háború elhárítására és a béke megőrzésére irányuló politikáját.“

Sztálin útmutatásai nyomán nemcsak Európában szakadt ki jónéhány ország az imperialista láncból, hanem ragyogó győzelmet aratott a kínai népi forradalom is. „Ez világtörténelmi jelentőségű győzelem, amely az emberi haladás legnagyobb lépése az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalom és a fasiszmus szétverése óta“ — mondotta Rákosi elvtárs.

A kínai forradalom győzelme rendkívüli hatással volt a gyarmati és félgyarmati elnyomott népekre. Nemcsak Vietnam, Malájföld, Burma, a Filippi-szigetek gyarmati népei és hősi kommunista pártjaik felszabadító harca kapott új erőre, hanem például Perzsia és Egyiptom népe is erőteljesen megmozdult az imperialista iga végleges lerázása végett. Recseg-ropog az imperializmus roskatag épülete, az egész világon magasan leng a szabadságukért és függetlenségükért küzdő népek harci zászlaja.

Sztálin építi a kommunizmust a világ egyhatodán. A Szovjetunióban az ő irányításával folynak azok a hihetetlen méretű építkezések, amelyek megváltoztatják a természetet, és virágzó termőföldekké alakítják át a pusztaságokat. Soha a Szovjetunió olyan erős, mint ma, még nem volt. A népek biztosan tekintenek rá, mint a béke megingathatatlan szilárd bástyájára.

A Szovjetunióra támaszkodva, állandó baráti támogatását élvezve, fejlődnek a népi demokratikus államok, közöttük a mi hazánk is.

„A népi demokráciák gazdasági megerősödésének, kultúrájának és szociális fölemelkedésének egyik legfőbb összetevője nemcsak az, hogy a Szovjetunió örökdió, békés fejlődésünk felett, hogy gazdaságilag segíti őket, hanem az is, hogy szinte korlátlanul meríthetnek a szovjet tapasztalatok mérhetetlen kincsestárából, hogy a Szovjetunió készségesen bocsátja rendelkezésükre minden eddigi eredményeit. És a népi demokráciák dolgozó népe egyre több hálával és köszönettel ébred tudatára ennek a felbecsülhetetlen segítségnek. Ez a felismerés elmélyíti, megszilárdítja azokat az egészséges és szoros kapcsolatokat, melyek a népi demokráciákat felszabadítónkhoz, a hatalmas Szovjetunióhoz és bölcs vezéréhez, Sztálin elvtárhoz fűzik“ (Rákosi Mátyás).

Népünk jól tudja, hogy szabadságát, a szocializmus építésének lehetőségét Sztálinnak köszönheti, és hogy új élete formálásának nincs egyetlen olyan mozzanata sem, amelyben ne érezhetné Sztálin segítő kezét.

Igy vált Sztálin születésnapja népünk ünnepévé. Évről-évre forróbb lelkesedéssel köszöntjük és ünnepeljük Öt. Az iránta érzett szeretet megsokszorozza munkásaink, parasztságunk és értelmiségünk alkotó erejét. Ahogy 1949-ben 70. születésnapján „mintegy varázsütésre“ megjelentek a magyar sztahanovisták, úgy születnek soha nem látott termelési eredmények minden év december 21-e táján a nagy Sztálin tiszteletére. Mindez azt mutatja, hogy a Sztálin iránt érzett szeretet és hűség az új magyar hazafiság szerves alkotórészévé vált.

Sztálin neve a béke, a szabadság, a nemzeti függetlenség szimbóluma. Az ő nevét zengik hálattelt szívvel a felszabadult népek, az ő nevével szállnak harcba az elnyomott milliók.

Sztálin nemcsak korunk legnagyobb államférfia és politikusa, nemcsak kiváló hadvezér, hanem a tudomány korifeusa is. Amikor oly nagy kérdésről van szó, mint a béketábor és az imperialisták táborának gigászi küzdelme, van ideje „harmadrendű“ kérdésekkel is: a nyelvtudomány kérdéseivel is foglalkozni. Zseniális megállapításai új korszakot jelentenek a nyelvtudomány fejlődésében. De, mint Rákosi elvtárs írta:

„A harmadrendűnek, sőt tizedrendűnek látszó kérdésekről szokta mondani Sztálin elvtárs: Ne hanyagoljátok el az apróságokat, kicsiből lesz a nagy. Sztálin elvtársnak megvan az a hatodik érzéke, amellyel felfogja a szinte észrevétlen változásokat: meghallja a fű növést, s a csirázó magból előre látja, hova veti majd árnyékát a terebélyes fa.“

Sztálin elvtárs nyelvtudományi cikkei is nemcsak a nyelvtudomány számára fontosak. Új lendületet kapott tőlük a Szovjetunió és a népi demokráciák egész tudományos élete. Sztálin nyelvtudományi cikkei a tudomány fejlődésén keresztül jelentős mértékben erősítik meg a Szovjetunió és a népi demokráciák gazdasági és ideológiai frontját.

A sztálini lobogó alatt Rákosi elvtársnak, Sztálin legjobb magyar

*tanítványának közvetlen vezetése alatt népünk a soha nem remélt föl-
emelkedés útján halad előre a szocializmus felé.*

Ágoston György

ERTSEFY PÉTER

Az Ő nevével

Mikor a rablóhadak élén Kolcsak
És Denyikin meg Wrangel menetelt,
Hogy Lenin népének szívét kioltásák,
A hordák ellen fegyvert ki emelt?
Már tizennyolcban, amikor tizennégy
Telhetetlen, moló vérese vágott
Az ifjú testbe, s a lét és a nemlét
Dőlt el akkor, győztesen ki állt ott?

Ki vigyázott Lenin örökére,
A dicső harcban megszült holnapokra,
Hogy a föld, amit a hősök vére
Öntözött, ne legyen a tőke pokla?
Ki adta a Tervet a hazának,
A boldog munka és a béke tervét,
Melyből bőség és szabadság támadt,
S ki gyomlálta a népek drága kertjét?

Mikor a dühödt, kefebajszú rém,
A trösztök s bankok hűséges lakája
Sebet ütött a szovjet föld szívéen,
Kinek hallgattak érhangú szavára?
Ki hirdette: nincs elveszve semmi,
Hogy győzni kell e népnek mindenáron,
Hogy harc árán tud csak megszületni
A szabadság szerte a világon?

S mikor a sötétség lassan fölszakadt,
Melyik városból tört elő a fény,
Honnan futottak a teuton hadak,
S mért örvöngött a kefebajszú rém?
Miért kel'tett a náci fenevadnak
Saját vackában elpusztulnia,
Szolgáorban miért nem maradhat
Szabad népeknek egyetlen fia?

Ki tanítja, hogy ahol pénz esörög
És arany fénylik, ott rabság a munka,
Hogy a hódító wallstreeti körök
Fasiszta jármot raknának nyakunkba?